

I straffuldbyrdsloven, der træder i kraft den 1. juli 2001, er det i § 38, stk. 1, fastsat, at indsatte har ret og pligt til at være beskæftiget ved deltagelse i arbejde, uddannelse eller anden godkendt aktivitet. Loven giver således i forhold til straffelovens § 35 mulighed for en udvidelse af de aktiviteter, som den indsatte kan være beskæftiget med til opfyldelse af sin pligt til at være beskæftiget under straffuldbyrdelsen. Endvidere er der i § 38, stk. 2, hjemmel til at undtage bestemte grupper af indsatte fra pligten til at være beskæftiget. Denne bestemmelse giver blandt andet mulighed for at fritage efterlønsmodtagere og andre pensionister for arbejdspligten.

Det kan oplyses, at Direktoratet for Kriminalforsorgen i efteråret 2000 nedsatte et udvalg, der skal foretage en samlet vurdering af beskæftigelsen i kriminalforsorgens institutioner, og herunder komme med forslag til, hvordan det sikres, at der er relevante beskæftigelsestilbud til forskellige grupper af indsatte.

Justitsministeriet finder det rigtigst at afvente udvalgets redegørelse, før der nærmere tages stilling til en eventuel ændring af reglerne for pensionisters arbejdspligt i fængslerne.

For så vidt angår spørgsmålet om en hårdere arbejdspligt bemærkes, at det fremgår af forarbejderne til straffuldbyrdsloven, at arbejdstiden bør følge de normer, der gælder på arbejdsmarkedet i øvrigt.

Spm. nr. S 2239

Til justitsministeren (23/3 01) af:

Peter Skaarup (DF):

»Mener ministeren, at det var etisk forsvarligt, at en partifælle til ministeren henvendte sig til chefen for Kriminalforsorgen for at få omgjort beslutningen om en kort fængselsudgang for et familiemedlem, og ville ministeren selv have båret sig lignende ad, hvis ministeren havde været i samme situation, samt er det normalt, at chefen for Kriminalforsorgen personligt går ind i den slags sager, og i hvor mange tilfælde ud af det samlede antal klager er det lykkedes en indsat at få omgjort sin udgangstilladelse til det bedre ved at klage direkte til Direktoratet for Kriminalforsorgen, og i hvor mange tilfælde ud af det samlede antal klager er det lykkedes for indsatte fra Søbysøgaard at få ændret afgørelser, og en-

delig hvilke nye oplysninger kom der frem, siden at det lykkedes ministerens partifælle at få ændret sit familiemedlems udgangstilladelse så markant, og er det normalt, at klager fra indsatte kan omgøres med den hast, som det er sket i den konkrete sag?»

Begrundelse

Spørgeren finder ikke, at svaret på spørgsmål nr. S 1901 er fyldestgørende og savner svar på en række afgørende spørgsmål til bedømmelse af sagen.

Svar (3/4 01)

Justitsministeren (Frank Jensen):

Direktoratet for Kriminalforsorgen har for tiden ikke mulighed for at oplyse i hvor mange tilfælde ud af det samlede antal klager, indsatte får ændret afslag på udgang. Dette skyldes blandt andet, at sagerne registreres efter personnummer, og at en besvarelse af ovennævnte spørgsmål ville kræve en manuel gennemgang af samtlige udgangssager fra 2000.

Direktoratet for Kriminalforsorgen vil i forbindelse med kommende edb-systemer etablere et bedre grundlag for at udarbejde statistiske oplysninger om konkrete afgørelser vedrørende de indsatte.

Det kan dog oplyses, at Statsfængslet på Søbysøgaard har meddelt, at Direktoratet for Kriminalforsorgen i 2000 behandlede fire udgangssager fra fængslet, og at direktoratet i alle fire sager stadfæstede fængslets afgørelse.

Jeg kan oplyse, at ingen af disse sager omhandlede den situation, der forelå i den konkrete sag, hvor det drejede sig om en ansøgning om en ekstraordinær, såkaldt § 31-udgang. Sagerne kan derfor ikke sammenlignes.

Mere generelt kan det om de fire sager oplyses, at to af sagerne drejede sig om tilbagekaldelse af tilladelse til udgang i forbindelse med udeblivelse/bortgang, en af sagerne drejede sig om et afslag under henvisning til, at den pågældende på grund af de tidsmæssige betingelser ikke var omfattet af reglerne om besøgsudgang, og endelig drejede den sidste sag sig om tilbagekaldelse af tilladelse til udgang i forbindelse med udgangsmisbrug. Direktoratet for Kriminalforsorgen behandlede ikke den sidste sag, da den pågældende ikke opretholdt klagen.